

ζῶον ὤρμησε διὰ μέσου ἐχθρῶν καὶ φίλων καί, ἀφοῦ ἔφθασε ἐπὶ τόπου, ἀνέλαβε τὸ πτώμα διὰ τῆς προσβοκίδος καὶ κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων ἔδραμε μανιωδῶς πρὸς τὴν πύλην τῆς πόλεως, καταπατῶν καθ' ὁδὸν πάντας τοὺς προστυχόντας.

*

Ὁ Καμβύσης ἰδὼν ποτε κατ' ὄναρ ὅτι ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου βασιλεύων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔσπευσε τὴν ἐπαύριον καὶ τὸν ἐφόνευσεν.

Αἱ ἀπορίαι τῶν μικρῶν

- Ἡ μικρά; — Πές μου, μαμά, πῶς μορεῖ ἢ γκουβερνάντα μας καὶ βλέπει στὰ σκοτεινὰ χωρὶς φῶς;
- Ἡ μαμά. — Γιατί; Πῶς τὸ ξέρεις ἐσὺ αὐτό;
- Ἡ μικρά. — Νά, χθές τὸ βράδν στὴ σκάλα, ποῦ ἀνέβαινε ὁ θεῖος, ἦταν σκοτάδι, κ' ἐκείνη τοῦ εἶπε: «Κύριε Νίκο, σήμερα εἶσαι ἀξύριτος...»